

opusdei.org

Prelatens brev (februari 2011)

“Närheten till Gud leder
nödvändigtvis till närheten till
andra, nära och fjärran.” Det är
en av de slutsatser som Opus
Deis prelat föreslår i sitt
månadsbrev.

2011-02-14

Mina kära: må Jesus bevara mina
döttrar och söner!

Med stor glädje har vi, liksom
oräkneliga barn i Kyrkan och så
många andra personer över hela

världen, tagit emot nyheten om den kommande saligförklaringen av Guds tjänare Johannes Paulus II den första maj i år. Detta datum, Josef arbetarens liturgiska minnesdag, sammanfaller i år med den andra påsksöndagen, tillägnad Guds barmhärtighet, som denne oförglömlige påve var så hängiven.

Jag kom att tänka på att det bästa sättet att tacka den heliga Treenigheten för denna ytterligare gåva till Kyrkan och till människorna sammanfattas med att med ny kraft och fulla av glädje på nytt beträda vägen av helgandet i livets vanliga omständigheter, vilket vi lärt oss av den helige Josemaría och som Johannes Paulus II, i hans apostoliska brev tillägnat det nya årtusendet, angav som den främsta *utmaningen* som riktas till alla kristna utan undantag. ”Detta fullkomlighetsideal - uppmärksammade han - får inte missförstås, som om det vore ett

slags extraordinärt liv, som bara kan föras av några få ”helighetsgenier”. Helighetens vägar är många och anpassade till varje enskild människas kallelse (...). Det är tid att på nytt med övertygande kraft klargöra *det vanliga kristna livets ”höga måttstock” för alla*. Hela den kyrkliga gemenskapens och den kristna familjens liv måste gå i denna riktning.”[1] Detsamma sade han i bulten för vår Faders helgonförklaring där han kallade honom ”*vardagslivets helgon*”.[2]

Liturgin för de kommande söndagarna under året uppmärksammar detta brådskande behov då vi läser Matteusevangeliets femte kapitel. För två dagar sedan förkunnades stället om saligprisningarna som inleder Bergspredikan. De efterföljande söndagarna kommer vi att få höra följderna av denna kallelse till helighet, som Herren utlägger genom

att visa alla hur hans lära leder till den lagens fullhet, som Gud hade överlämnat till Moses på Sinais berg. I slutet av kapitlet sammanfattar han sin lära på detta sätt: *Var fullkomliga, så som er Fader i himlen är fullkomlig.*[3]

Utan Jesus Kristus skulle det vara omöjligt att sträva efter detta mål: *sine me nihil potestis facere*,[4] preciserar han i Johannesevangeliet. Var och en bör samarbeta frivilligt och öppna sig för den helige Andes nåd som förmedlas till oss särskilt i sakramenten, genom synliga tecken som Herrens godhet och vishet har fastställt för att närma sig sin skapelse. **Gud är inte en avlägsen Gud som befinner sig alltför långt borta och är alltför stor för att ägna sig åt våra småsaker**, sade Benedikt XVI. Han fortsatte: **just eftersom han är stor, kan han intressera sig även för småsaker. Eftersom han är stor är inte**

människans själ, människan själv, skapad av den eviga kärleken, något litet, utan hon är stor och värd hans kärlek.[5] Därefter talade Påven om reaktioner av rädsla inför Guds helighet, om vilka kan läsas i Gamla testamentet, och tillade att efter att Messias har kommit till jorden **är inte Guds helighet bara en glödande makt inför vilken vi bör avlägsna oss med fruktan; den är en kärlefskraft och därför en renande kraft, som botar allt.[6]**

Vår Frus tempelgångs högtid som vi firar i morgon den andra februari tillsammans med Herrens frambärande i templet talar just till oss om behovet att rena oss från våra synder, vilket är det första och oundgängliga steget för att gå helighetens väg. Detta ställe i evangeliet betraktas i Rosenkransens fjärde glädjerika hemlighet, som den helige Josemaría lärde oss att betrakta genom att inbjuda oss att

*träda in i denna del av Marias liv. Låt oss komma ihåg detta: efter att ha nämnt händelsen i Lukasevangeliet, skriver vår Fader: **Den här gången, min vän, kommer du att vara den som bär buren med turturduvorna. - Har du märkt? Hon - den obefläckade! - underordnar sig lagen som vore hon oren. Lille dumbom, nog skall väl denna förebild lära dig att uppfylla Guds heliga lag oavsett alla personliga uppoffringar? Att renas! Du och jag, vi behöver verkligen renas! - Vi behöver göra bot, och utöver botgöringen, Kärleken. Kärlek som likt ett brännjärn sveder bort rosten ur våra själar och eld som med gudomliga lågor sätter våra eländiga hjärtan i brand.***[7]

Mer än tjugo århundraden har gått sedan Guds Sons återlösande människoblivande och dessvärre är synden fortfarande närvarande på

jorden. Även om Kristus har övervunnit den genom sin död på korset och sin ärorika uppståndelse, beror tillämpandet av dessa oändliga förtjänster även på vårt samarbete. Var och en av oss, som har skapats till Guds avbild och likhet, bör anstränga sig att tillägna sig Frälsarens förtjänster och samarbeta med honom i tillämpandet av återlösningen. Han förväntar sig särskilt denna tjänst av oss som vill följa honom på nära håll i hans heliga Kyrka, som är ett medel och redskap för frälsningen av hela mänskligheten. Anstränger du dig för att avlägsna det som avlägsnar dig från Gud? Ger du varje dag glöd åt din vilja att nå en större förtrolighet med Herren?

Vår erfarenhet av synden skall alltså inte få oss att tvivla på vårt uppdrag. Visst kan våra synder göra det svårt för andra att känna igen Kristus. Därför måste vi

modigt bemöta vårt personliga elände, söka efter rening. Men vi vet även att Gud inte har lovat oss den fullständiga segern över det onda i detta livet, utan begär att vi skall kämpa. Sufficit tibi gratia mea (2 Kor 12:9), min nåd är allt du behöver, svarade Gud Paulus, som bad om att få bli befriad från den svaghet som förödmjukade honom. Guds makt uppenbaras i vår svaghet och driver oss till att kämpa, till att slåss mot våra brister, även om vi vet att vi under vår vandring genom jordelivet aldrig helt kommer att uppnå segern. Det kristna livet består i att ständigt börja och börja om, att förnya sig varje dag.[8]

Vi kommer att kämpa mot synden och dess följder effektivt i vårt personliga liv genom att närma oss till botens sakrament med sann ånger, så ofta det behövs, dessutom i vetskap om att detta Guds

barmhärtighets sakrament har instiftats av vår Herre inte bara för att förlåta allvarliga synder utan även för att stärka våra själar i kampen mot vår helgelses fiender.

På det sättet uppenbarar sig Kristus, inte trots vårt elände, utan på sätt och vis genom vårt elände, genom det liv vi lever som människor gjorda av kött och lera: i våra ansträngningar för att bli bättre, att förverkliga en kärlek som strävar efter att vara ren genom att vi betvingar vår egoism, genom att vi hänger oss fullt ut åt våra medmänniskor och gör vårt liv till ett ständigt tjänande.[9]

För flera år sedan, i början av sitt pontifikat, varnade Benedikt XVI för en vanlig frestelse idag: att felaktigt tänka **att friheten att säga nej** [till Gud] **och att sjunka till syndens mörker och vilja handla på egen hand** är en del av att vara människa på riktigt; att vi bara då

kan njuta av hela den bredd och det djup som det innebär att vara människor och helt oss själva; att vi bör pröva denna frihet, till och med mot Gud, för att helt bli oss själva. Med ett ord, sade Påven, anser vi att det onda i grund och botten är gott, att vi behöver det, åtminstone lite grann, för att erfara varats fullhet.[10]

Det räcker med att titta på omvärlden för att upptäcka vad detta felaktiga resonemang leder till, vilket ibland kan dyka upp i deras tankar, som vill göra Guds vilja. Därför sade Påven: **vi kan se att det inte förhåller sig så, det vill säga att det onda alltid är ett gift som inte upphöjer människan utan förnedrar och förödmjucar henne. Det gör henne inte större, renare och rikare, utan det skadar henne och gör henne mindre.[11]**

I detta sammanhang är det liturgiska minneshögtiden av Vår Fru av Lourdes, vilket vi firar den 11 februari, särskilt viktigt. Efter att Jungfru Maria hade visat sig flera gånger på denna avlägsna plats i Pyrenéerna för en flicka och sagt åt henne att be och få andra att be för syndarna, avslöjade vår Fru sin identitet: *Jag är den obefläckade avlelsen*, det vill säga, den varelse som på grund av ett särskilt privilegium från Gud skapades att vara en värdig mor åt Gud och därför bevarad från arvsynnen och all personlig synd alltifrån avlelsens första stund. Låt oss be en så stor Förebedjerska att hon må blicka på oss med barmhärtighet och över världen, som är i så stort behov av återlösning, utgjuta de överflödande nådegåvor som hennes Son har förtjänat.

Ansträngningen att alltid leva i Guds nåd avlägsnar inte den kristne från

sina medmänniskor. Den gör honom eller henne tvärtom mer känslig för andras andliga och materiella behov och gör hans eller hennes hjärta gott, i stånd att känna medlidande med och ge sitt liv för alla. Närheten till Gud leder nödvändigtvis till närheten till andra, nära och fjärran. **Vi ser detta hos Maria. Det faktum att hon är helt i Gud är anledningen till att hon även är nära människorna. Därför kan hon vara all trösts och hjälps Moder, en moder som alla i sin svaghet och synd vågar vända sig till i vilket behov som helst, eftersom hon förstår allt och är den skapande godhetens öppna kraft för alla.**[12]

Dessa tankar kan hjälpa oss att oftare och bättre ta vara på de nådegåvor som Jungfru Maria - så hoppas vi - överöser oss med även nu då det marianska året avslutas. Det når sitt slut den 14, årsdagen av två ingripanden av Herren i Verkets

historia: vid det första visade han den helige Josemaría att Opus Dei även var för kvinnor och vid det andra uppenbarade han hur de första prästerna i Verket kunde inkardineras. Låt oss förbereda oss på så sätt att vår tacksägelse till Gud för hans barmhärtighetsgärningar springer ur ett *förkrossat och nedbrutet hjärta*,^[13] renat på djupet genom ett fruktbart mottagande av försoningens sakrament. Låt oss ta emot den helige Josemarías råd: ***Be Jesus att ge dig en Kärlek som en renande eld, där ditt stackars kött - ditt stackars hjärta - förbränns och renas från allt världsligt elände ... Och be att hjärtat, när det väl har tömts på dig, må fyllas av honom. Be honom att skänka dig en radikal motvilja mot allt världsligt: att bara Kärleken må vara ditt stöd.***^[14]

Det finns flera årsdagar denna månad. Låt oss vid dessa tillfällen

höja våra själar till Herren: *ut in gratiarium semper actione maneamus!*, i en ständig tacksägelse. Tänk på att Verket, mitt barn, är ditt, vars och en av er.

Den helige Josefs högtid närmar sig, som har en sådan fast förankring i Kyrkan och i Opus Dei. I enlighet med en gammal och ny andaktsform, låt oss ta vara på de sju söndagar som den kristna fromheten ägnar åt att förbereda denna högtid. Jag kommer ihåg att vår Fader, då jag fyllde på hans fickkalender varje år, bad mig att skriva detta skyddshelgons smärtor och glädjeämnen, för att kunna betrakta dem på var och en av dessa söndagar. Det var ett sätt att förbereda sig bättre för högtiden av den person som han med stor tillgivenhet och tacksamhet kallade ***min Fader och Herre, som jag älskar så djupt.***

Tillsammans med er har jag *smitit* till Bryssel. Där såg jag hand i hand med vår Fader hur Verket växer sig enad och säker. Jag tänkte att det måste vara så, tack vare vars och ens dagliga gensvar, även med tanke på att man kallar på oss från många platser. Må man inte kunna säga om någon av oss att vi ryggar tillbaka inför detta angelägna behov.

Låt oss vända oss till don Álvaro, som firade sin namnsdag den 19 februari och verkade mycket apostoliskt varje dag. Hans liv ledde honom alltid att intressera sig för alla människor och denna iver präglade hans umgänge med alla han talade med.

Igår tog Påven emot mig i en audiens. Jag var där tillsammans med er alla och jag förklarade för honom att vi, som vår Fader lärde oss, vill leva ***omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!*** Han sade att han tackade för denna hjälp av hela

sitt hjärta. Han gav välsignelsen till
var och en av oss. Eftersom han
räknar med dig och med mig, låt oss
hänge hela vårt liv genom att följa
hans lära, förenade med honom och
hans böneämnen. Låt oss älska
Påven djupt!

Innan jag avslutar dessa rader ber
jag er på nytt att ha alla mina
böneämnen mycket närvarande och
anförtro dem på ett särskilt sätt åt
den obefläckade Jungfrun, *Mater
Pulchrae dilectionis*, den sköna
kärlekens Moder.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+ Javier

Rom den 1 februari 2011

[1] Johannes Paulus II, Apost. brev
Novo millenio ineunte, 6/1 2001, nr
31.

[2] Johannes Paulus II, *Litterae decretales* för helgonförklaringen av Josemaría Escrivá, 6/10 2002.

[3] Matt 5:48.

[4] Joh 15:5.

[5] Benedikt XVI, Predikan under mässan *in cena Domini*, 13/4 2006.

[6] *Ibid.* [7] S:t Josemaría, *Rosenkransen*, fjärde glädjrika hemligheten.

[8] S:t Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 114.

[9] *Ibid.* [10] Benedikt XVI, Predikan under Marie obefläckade avlelses högtid, 8/12 2005.

[11] *Ibid.* [12] *Ibid.* [13] Ps 50 [51]:19.

[14] S:t Josemaría, *Plogfåran*, nr 814.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/prelatens-brev-februari-2011/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-februari-2011/)
(2025-08-09)